

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANALYSIS|| FIDEI CA=||THOLICAE,||

Valencia, Gregorio de

Ingolstadii, 1585

VD16 V 55

Index Rervm Praecipvarvm, Qvae In Hoc Libro Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47934)

INDEX
RERVM PRAECIPVA-
RVM, QVAE IN HOC LIBRO
CONTINENTVR.

ANALYSIS FIDEI
CATHOLICAE

Qua ratione & methodo in hoc libro instituta sit, indi-
catur in praefatione ad Lectorem.

A.

Apostoli.

V. & qualis eorum di-
gnitas Apostolica fue-
rit. Pagina 237. In qui-
bus rebus fuerint om-
nes pares, & in quibus
item Diuus Petrus reli-
quis fuerit superior. 237. 238. 239. Quā
admirabiliter mundum Christo sub-
diderint. 28. Non omnes tempore
passionis Christi fidem abieciſſe, 134.
135. Quamobrem literas suas quan-
doque addiderint, cū aliquos ad in-
formandos de doctrina absentes mit-
tebant. 378. Deuiſſe illos dum ſuper-
ſtites erant, vel voce vel ſcripto docere
quofcunq; poterant. 375. & 379. Quo-
modo fuerint Eccleſiae fundamenta,
236.

*Auctoritas ſeu Regula, ex qua peti
debeat vera ſententia Chriſtia-
na doctrina.*

Aliquam omnino talem auctoritatem
exiſtare, quae ad omnes quaſtiones fi-
dei definiendas ſufficiat. 70. uſque ad
73. Eam non eſſe purē diuinam. 74.
75. 76. Neque purē humanam. 70. uſq;
ad 75. Sed humanam diuinitus inſpi-
ratam. 78. Vigere eam perpetuē in
Eccleſia praſentem. 83. & ſequentib.

Proinde non niſi in vera Chriſti Ec-
cleſia quaeri debere. 118. Eam Diuo
Petro à Chriſto tributam eſſe. 219. &
ſequentibus. Item Diui Petri ſucceſ-
ſoribus Romanis Pontificibus. 270.
& ſequentibus. Debere omnes huic
auctoritati acquieſcere. 308. & ſeque-
ntibus.

Diuus Auguſtinus.

Cur fidem Chriſtianam ſuſceperit. 19.
Quid etiam in illa eum retinuerit. 19.
181. 199. Quasi propria manu Decre-
tis Concilij Tridentini ſubſcripſit. 18.
Quid de obſcuritate Scripturae ſen-
ſerit. 85. 86. 87. 88. 100. Quo ſenſu
dixerit alicubi in Scriptura planiſſi-
mē tradi, quod alibi in ea dicitur ob-
ſcurē. 102. Item, clarē in Scriptura
reperiti, quae ad fidem & mores ne-
ceſſaria ſunt. 100. Item Eccleſiam eſ-
ſe dem oſtrandam per Scripturas. 176.
Item Petrum in perſona Eccleſiae cla-
ues accepſiſſe. 241. Non definiſſe ve-
trum Petrus à Chriſto dictus fuerit
petra. 226. 228. Quomodo inter lib.
Canonicos putauerit eſſe diſtinguen-
dum. 338. Aliam longē catechizan-
di rationem tradidiſſe, quā ſecun-
dum Sectarios uſurpari debeat. 160.

C.

INDEX SECVNDVS.

C.

Christus.

QUA ratione conciliauerit auctoritatem doctrinae suae. 51. 53. & sequentibus. Diuinitas eius quo argumento persuaderi possit. 54. 55. Quatenus indigerit & non indigerit humano testimonio ad persuadendum suam doctrinam. 81. Non contriuit caput serpentis, si vera est sententia Sectariorum. 50. Est singulare fundamentum Ecclesiae. 235. 236. Neque id obstat, quod minus etiam Petrus fundamentum fuerit. ibidem.

Christiani.

Maximè illos suorum maiorum auctoritate ad credendum moueri debere. 15 & 16. Non sibi commodum vllum temporale olim in credendo proponere potuisse. 16. Et quibus nominibus per ludibrium ab Ethnicis olim appellabantur. ibidem. Vnde ipsi habeant libros sacros veteris Testamenti. 368. 369.

Concilia.

QUAE illorum sit ratio & varietas. 399. & 400. Nullum Concilium esse infallibile sine Romani Pontificis confirmatione, illa autè accedente, quodnis esse infallibile. 400. & sequentibus. Non esse in illis quaerenda suffragia Laicorum. 400. Virum Patres in Concilio definiat, vt Iudices, & qualinam auctoritate. 409. 410. Quanam Concilia Apostolica sedis auctoritate confirmata sint. 405. 406. Omnia Concilia vniuersalia legitima, per sedem Apostolicam confirmata fuisse. 401. 402.

Concilium Nicanum.

Deceuit, vt Concilia praeter Romani Pontificis sententiam non celebrarentur. Item vt ad eum liceret vndique appellare. 278. & sequentibus.

Asseritur Romanae Ecclesiae primatus in eius Canone VI. sicut is in Concilio Chalcedonensi recitatur. 281. Nec obstat quod ex eodem Canone Sectarij opponunt. ibid. Plures eius Concilij Canones interuisse. 278. 279. Ideoque non mirum si Canones illos de auctoritate Ecclesiae Romanae Africani Episcopi, in quibusdam ad se missis exemplaribus non repererint. ibid.

Concilium Tridentinum.

Non posse illius sententiam reici sine nota haeresis, ostenditur euidenter contra examen Kemnitij. 416. & seq.

Consensus Fidelium.

Quomodo in definitionibus fidei ratio etiam illius sit habenda. 426. 427. Quo item modo possit de illo costare. ibid.

D. Cyprianus.

Asseruisse manifestè D. Petri primatum, ostenditur contra Sectarios. 239. 240. Idem principium Analysis fidei, quod in hoc libro asseritur, à Cypriano constitui. 433. 434.

Claves Regni caelorum.

QUAE illarum sit vis & ratio. 229. & 230. Esse in Scriptura symbolum potestatis. 231. Eas soli Petro promissas & datas fuisse, reliquis autem Apostolis quosdam illarum vsus concessos. 229. & sequentibus. Et cur dicatur Petrus illas accepisse in persona Ecclesiae. 241.

D.

Deus.

DEVM esse, eiq; esse seruiendum, conscientia ipsa admonet. 1. Non deserre inquirentes se. 19. & 20. Abundè prospicere hominibus. 71. Persuadere ipsum principaliter humanis mentibus fidem. 11. 79. & sequentibus. Non tamen docere homines ordinariè per
LI 2
seipsum

INDEX

seipsum. 74. vsq; ad 78. Necessè alicuius ponderis, quæ ex Scriptura à Sectariis quibusdam contra obiiciuntur. 79. vsque ad 82. Non posse vlllo modo per se vel per alium fallere. 349. vsque ad 353. Explicantur quidam Scripturæ loci, quibus videri possent aliqui ex instinctu Dei falsum dixisse aut sensisse. 343. 344. 353. 354. 355. 356. Item redditur propria ratio, cur quosdam peculiariter excæcare, & in errorem mittere Deus dicatur. 356.

Doctores.

Sunt diuinitus dati ad Ecclesiæ conseruationem & defensionem. 134. Est illorum auctoritas & successio continua consideranda in Ecclesiæ ordine. 137. Antecessunt longè auctoritate in docendo falsarum aliarum religionum Doctores. 15. & 16. Quamuis singuli aut etiam aliqui errare possint, non tamen omnes. 147. & 422. Sunt in Ecclesia instar oculorum: ac proinde non omnibus competit illorum functio. 136. & 156. In eorum etiam numero esse ponendos Scholasticos Doctores. 424. Nec posse etiam errare, omnes Doctores qui vno aliquo tempore in Ecclesia superstites sunt. 423. Omnes autem Doctores esse, quinam reputari debeant. 147.

Doctrina Christiana.

Quomodo in vniuersum sit probanda. 11. & sequentibus. Ex quinque potissimum locis argumenta duci, quibus veteres Patres ad eam probationem vsi sunt. 14. Exponuntur & confirmantur ordine eiusmodi veterum argumenta. 15. & sequentibus, neque tamen eiusmodi argumentis fides nostra propriè & principaliter diuina reuelatione nititur. 11. 12. 13. Sunt tamè illa argumenta nobis quædam motiua ad credendum, ibidem. Iisdem au-

tem argumentis probari Sectario reuera à Christiana doctrina defecisse. 17. & deinceps.

E.

Ecclesia.

Quid sit, & quàm latè illius ratio pateat. 120. & seq. Variam illius posse originem assignari iuxta varias eius acceptiones. 121. 122. Varias esse illius partes seu gradus, & quinam ad vniquemq; illorum pertineant. 123. 124. 125. Errores tres circa Ecclesiæ formam vitandos. 125. vsque ad 128.

Ecclesiæ proprietates.

Quod ad rem attinet, parum interesse, quomodo numerentur, & posse ad octo capita reuocari. 128. 129. Estigitur Ecclesia Vna. 129. & seq. Sancta. 131. & seq. Catholica. 133. & seq. Apostolica. 136. Rectè ordinata. 137. Visibilis. 138. & seq. Indefectibilis à veritate. 144. & seq. Vnicum perfrugium salutis. 149. Quarum Ecclesiæ prærogatiuarum, quæ sit vis & ratio, locis citatis sigillatim explicatur. Maxime autem notandum, quo sensu dicatur Vna. 130. Item, visibilis. 138. 139. Vbi, quisnam propriè sit status controversiæ de claritate Ecclesiæ indicatur. Ite ratio ostenditur, qua Sectariorum argutiæ & canillationes omnes contra claritatem Ecclesiæ, facillè repelli possunt. 143. 144.

Ecclesiæ Nota.

Qualis sit Sectariorum tergiversatio, in questione de vera Ecclesia dignoscenda. 150. & seq. Notæ quas illi assignat, euidenter refutatur. 151. & seq. Oportere veras Notas Ecclesiæ esse quædam illius accidentia notiora secundum nos, quàm ipsam rationè essentialem Ecclesiæ. 171. & seq. Huiusmodi Notas Ecclesiæ pro vario & eiusdem Ecclesiæ statu,

statu, variari aliqua ex parte potuisse. 172. & seq. Posteaquam Ecclesia per orbem diffusa fuit Notas illius esse priores sex proprietates ex illis octo supra numeratis, idque confirmari ex Scriptura. 174. & seq.

Ecclesia Romana.

Hanc solam esse veram Christi Ecclesiam, fuisse demonstratum, ex legitimis Ecclesie Notis 176. vsque ad 215. Confutatis omnibus cauillationibus Sectariorum.

Ecclesia vera, hoc est, Romana, auctoritas.

Illius munus esse proponere fidelibus, quæ sunt credenda ex fide, atque aded determinare etiam qui libri sint canonici. 68. 335. & seq. Neque propterea tamen Ecclesiam esse regulam ipsius Scripturæ; sed nobis illam quidem diuinitus pro regula esse propositam, ut libros sacros certo discernamus. 340. Errare illam non posse. 144. vsque ad 148. Esse etiam indicem Apostolicarum traditionum. 397. Neque hic obstare, quod alioqui ipsa Ecclesia in iudicio fidei Scripturis & traditionibus tanquam regulis quibusdam niti debeat. 339. 340. & 397. Explicatur item illa quæstio, quam de comparatione auctoritatis Scripturæ & Ecclesie nonnulli mouerunt. 341. 342. Auctoritas Ecclesie, & Romani Pont. & Conciliorum, quomodo re ipsa sit vna & eadem. 404. 405.

Ecclesie Hierarchia & ordo.

Eminere in differentia variorum vitæ statuum & officiorum. 210. Descriptio breuis totius eius auctoritatis & ordinis Hierarchici. Ibidem. Hierarchicum ordinem, itemque vitæ status tripartito diuidi. Ibidem & 211. Quis totius ordinis Hierarchici finis sit. 212.

Editio librorum sacrorum.

Explicatur & defenditur Concilij Tridentini Decretum de editione vulgarum. 346. & seq.

F.

Fides.

Quas sit eius ratio, & unde concipiatur. 72. Diuinæ reuelationi ut fundamentum suo innititur. 11. & seq. Fulcitur tamen aliis argumentis tanquam motibus credendi. Ibidem. Duplicem animi motum in eo qui credit esse discernendum, & vtrumque sua quadam ratione niti. 11. 12. 13. Cur tam facile sit errare in rebus fidei. 72. Duo ab humana ratione de fide cogitari. 11. In corrupta ex omni parte fidem requiri, nec posse vnumquemque secundum quamlibet fidem saluari. 61. & seq. Nec retineri fundamentum fidei, nisi fides integra retineatur. 154. Christianam fidem cum obedientia quadam coniunctam esse oportere. 72. 73. Multa que scripta non sunt, credi oportere. 105. & seq. & 367. & seq. Necessarium ad salutem esse ut aliquid credatur, duobus modis intelligi posse. 99. Quam ob causam iustum censeri debeat præceptum credendi. Vide supra. *Auctoritas seu Regula fidei.*

G.

Gregorius Magnus.

Quo sensu scripserit: Antichristi præcursorem esse, qui se Episcopum vniuersalem appellare audeat. 306. 307. Item Episcopum Ecclesie Romanæ, vniuersalem alioqui Episcopum esse, disertis verbis ab ipso asserti. Ibidem.

H.

Hæresis.

Cur oporteat in Ecclesia quandoque oriri hæreses. 72. Semper in Ecclesia notatas fuisse, ac notari posse exortites hæreses. 191. & 192.

Heretici.

Quis propriè sit hereticus. 67. 318. Tenent Scripturam solum ad speciem. 49. Illius etiam claros locos corrumpunt. 112. Carent vnitatem. 178. Commune illis

I N D E X

illis est à Traditionibus ad solas Scripturas prouocare. 364. Iam olim solitos fuisse suos errores fucare Euangelij nomine. 46. Illorum criminatibus aduersus Rom. Pontificem quomodo respondendū sit. 305. 306. Non sunt membra Ecclesiae, & tamen iuste ab illa puniuntur. 123. 124. Illorum institutum paucis verbis describitur ex Tertulliano. 184. Iudicium eius congregationis, quae ante excitatam ab illis controuersiam pro vera Ecclesia ab omnibus habebatur, satis semper fuisse, ut meritis pro haereticis haberentur: unde conuincitur, Sectarios huius temporis planè haereticos esse. 52. & 53. Vide infra. *Sectary.*

I.

Imperatores.

ROMANORVM Pontificum primariam in Ecclesia auctoritatem agnouisse & protestatos esse, etiam ante Phocam, a quo Caluinus & alij Sectarij nugantur, Romanum Pontificem habere primatum. 287.

Judei.

Calamitates quas patiuntur omninò esse poenam eius peccati quod in Christum commiserunt 39 & 40. Ipsos etiam vel inuitos nostram fidem testificari. 42. Quatenus etiam debuerint Traditiones non scriptas recipere. 369. 370. Item quasnam Traditiones non oportuerit ipsos recipere. 374. 372.

L.

Libri sacri.

QUINAM sint libri Canonici. 335 & seq. Non illis contineri omnia fidei dogmata, neque idcirco scriptos esse, ut in illis omnia comprehenderentur. 373. usque ad 381. ubi respondetur objectionibus Sectariorum.

M.

Martyres.

Ab illorum constantia veritatē Christianae fidei rectè probari. 19 & seq. Nec potuisse illos Ethnicos aut iam posse Sectarios

ex hoc loco pro disciplinis suis argumentum ducere. 21. & seq.

Miracula.

Diuinitus ad confirmationem Christi doctrinae fuisse facta. 31 32. Et vnde id colligi possit. 33. 34. Item iure exprubari Sectariis, quod ipsi nullis miraculis probent doctrinam suam. 37. 207. Et quàm illi ridiculè ipsa miracula Apostolorum ad doctrinam suam referri velint. 208. 209. Falsa miracula à veris, quomodo discernenda sint. 35. 36. Quo sensu D. Paulus scripserit Antichristi aduentum in omni virtute fore. ibid. Quare etiam Christus significarit in causa religionis non esse fidendum signis & miraculis.

P.

Patres.

QUATENUS quorundam scripta sunt approbata ab Ecclesia. 319. Ex vno Augustino intelligi posse, non nisi Sectarios Patrum veterum auctoritate. 17. 18. 19. Explicantur illorum quaedam loca, quibus videntur significare omnes Apostolos fuisse aequales. 233. 239. 240. Item alia quaedam, ex quibus Sectarij confirmare contendunt, ex sola Scriptura esse argumentandum. 395. 396. Et alia passim alibi. Afferuntur etiam illorum locupletissima testimonia, tum pro aliis fidei principiis, quae in hac Analyti passim confirmantur, tum maxime pro D. Petri & Rom. Pontificis primatu parte VII. & VIII. Itemque pro Traditionum auctoritate. 391. & seq. Vide etiam *Doctores & Augustinus, &c.*

D. Paulus.

Petiit approbationem doctrinae suae à D. Petro. 258. & cur id fecerit, sententia Patrum. 259. Fuisse D. Petro inferiorem. 258. Quomodo illi in gentibus, & Petro in circuncisione Euangelium commissum fuerit. 259. Quod Petrus reprehenderit nequaquam esse argumento Petrum non habuisse inter Apostolos primatum. 260.

D. P.

S E C V N D V S.

D. Petrus.

Fuisse petram dictū à Christo super quam ædificaretur Ecclesia, multis argumētis & testimoniis probatur. 223. 224. & seq. Agnitum etiam illius principatum fuisse reliquis Apostolis. 255. Cur non ipse elegerit Diaconos. 257. Cur ex aliorum etiā consensu controuersiam de obseruatione legalium definiri voluerit. 257. Ipsi curæ fuisse etiā commissos reliquos Apostolos. 259. Neq; magnopere oportuisse tamē vt in illos vereretur imperio & auctoritate. 256.

D. Petri primatus.

Qua ratione probetur. 217. Confirmatur ex variis Euangelij locis adiuncta interpretatione Patrum 219. vsque ad 260. Item peculiari quadam ex verbis Christi argumentandi forma. 260. & seq. argumento ducto à Monarchiæ ratione. 263. & seq. Item testimonio omnis antiquitatis. 267. & seq. Quibus locis etiam respondetur ad ea, quæ contra eiusmodi probationem obijciunt Sectarij.

D. Petri Successor.

Aliquos fuisse futuros D. Petri Successores in cura Ecclesiæ vniuersali probatur. 1. ex Ecclesiæ consensu. 270. 2. ex forma Christi verborū ad D. Petrum. 271. 3. ex sine eorundem verborum, ac institutionis Christi. 271. 272. 4. exemplo veteris sinagogæ. 272. Confutantur Sectariorum cauillationes contrariæ. 273. 274.

Pontifex Romanus.

Esse ipsum D. Petri successorem ostenditur. 275. vsq. ad 308. Nec tamen idem proprie esse D. Petro succedere, & à Christo accipere eandem auctoritatem, quam habuit D. Petrus, licet hæc duo, quod ad rem attinet, sint coniuncta, & recte posterius ex priori concludi. 275. Esse autem hanc quæstionem de successione, controuersiam facti, quæ proinde testimoniis omnium ætatum recte definiatur. 277. Prose-

runtur igitur ea testimonia locupletissima. 277. vsq. ad 288. Neque iure tantum Ecclesiastico, sed etiam diuino Pontificem Romanum D. Petro succedere. 291. 292. 293. Electionem tamen illius modumq; eligendi, Ecclesiæ ipsi competere. 275. 276. Varios fuisse modos eligendi in Ecclesia Romanos Pont. in D. Petri successores. 297. 298. Esse reuera legitimum Pontificem eum, qui in D. Petri locum electus est, quatenus possit esse etiam certum de fide. 301. 302. 304. 305.

Pontificis Romani primatus.

Quid nomine huius primatus intelligatur, & quomodo idē primatus probari debeat. 218. 219. Concluditur ex tribus pronunciatis quæ ordine confirmantur. 219. vsq. ad 308. Vbi Sectariorum contrariæ cauillationes suo quæque loco refutantur. Debere ab omnibus recipi quidquid Romanus Pontifex per eam auctoritatē determinat. 308. & seq. Toties illum per eam auctoritatem determinare, quoties in controuersia fidei ad alteram partem obligare vult vniuersam Ecclesiam. 211. 212. Nec posse illum in definiendo errare. Ibidem. Responderur objectionibus septem contrariis. 312. vsque ad 332. Infallibiliter etiam ab eo religiones approbari & canonizari Sanctos. 213. & seq. Discutitur illorū sententia qui Pontificem errare posse dixerūt. 320. & seq. Aliquid interesse, vtrum Pontifex definiat controuersia iam ante præiudicatā manifestē in Ecclesia, aut non ita præiudicatā. 321. Qua ratione recte dici possit, Pontificis auctoritatē in rebus tantum necessariis esse infallibile: & quomodo vna quadam ratione omnia quæ ille determinat, sint necessaria. 322. 323. Variis modis diuinitus impediri posse Pontificem ne errorem definiat, neque id fore miraculum. 324. 325. Explicantur casus decem, in quibus obijciunt, diuersos Pontifices errasse. 326. & seq.

Quem.

Quem nam modum à Pōtifice seruari oporteat in definiendo. 325. 326. 331. 332. Et quæ velut regulæ ab eo consuli debeant. Ibidem. De quibus regulis sigillatim deinceps agitur. 333. vsq; ad 427. Debere illum alios etiam rerum diuinarum peritos cōsulare. 428. Possere etiam infallibiliter definire sine consensu Collegij Cardinalium. 428. 429. Semper fuisse in Ecclesia iudicem controuersiarum fidei, ex ipsa etiam Ecclesiæ praxi perpetua ostendi. 430. (431.

Propheticæ prædictiones.

Qua forma ex illis pro veritate Christianæ doctrinæ sit argumentandum. 43. Quomodo ex eo etiam loco doctrina Sectariorum possit redargui. 45. 46. Prædictiones eiusmodi non omnes eiusdem rationis esse, indeque fieri, vt quædam non compleantur. 355.

R.

Regula fidei.

Non modò vniuersam doctrinam fidei, sed etiam quamlibet sui partem posse dici suo modo credendi regulam. 380. Vbi ostenditur Sectarios contra D. Paulum disputare, cum colligunt Scripturam solam sufficere, quia est fidei canon & regula. Vide etiam suprâ. *Autoritas.*

Religio Christiana.

Ipsam solam esse fide prudenti dignam, omnes autem sectas cum ea pugnantes, esse incredibiles. 59. Admirabiliter eorum animos mutari qui ex illius præscripto incipiunt viuere. 24. 25. Et inde etiam maximè cōvinci posse Sectas omnes longissimè hodie abesse à religione Christiana. 26. Vide suprâ. *Doctrina Christiana.*

S.

Schisma.

SCHISMA quod fuit in Ecclesia à tempore Urbani VI. vsq; ad tempus Concilij Constanti, nihil obstare legitimæ

successioni subsequentiū Pontificum, 296. 297. 298. Nam & alia plura schismata fuisse prius in Ecclesia, quibus semper occurri potuit. Ibidem.

Scriptor Canonici.

Quomodo se Scriptores Can. habuerint in sacra doctrina litteris mandanda. 334. 335. Fuisse in ea re singulari quadam ratione motos à Spiritu sancto, longe secus quàm ab eodem Spir. S. Pontifex mouetur in definiendo, quamuis & hic etiam definiat infallibiliter. 355.

Scriptura sacra.

Quæ sit eius ratio & cur verbum Dei dicatur. 333. 334. Quibus libris cōtineatur. 335. & seq. Esse reliquis omnibus Scripturis antiquiorem. 50. Infallibilem omnino esse illius auctoritatem. 340. 341. 345. & seq. Nihil in ea contineri, quod non sit scriptum in sancto Spiritu S. 356. 357. Quæ sit illius cū Ecclesia comparatio. 341. Obscuram esse, & quo sensu id asseratur ab Orthodoxis. 85. & seq. Et quidem etiam in his locis ex quibus hæreticos oportet redargui. 100. Quàm multa ad illius rectam intelligentiam requirantur. 86. & seq. Locorum collationem non penitus difficultatem intelligendi Scripturam remouere, sed plerumque augere potius, & ipsos Sectarios magis irretire. Quod & ratione & exemplis ostenditur. 88. & seq. Illum esse certissimum Scripturæ sensum, quem Ecclesia proponit. 357. Possere ad illius intelligentiam iuuare documenta sex, quæ in specie hinc traduntur. 358. 359. 360. Et tamen quosdam esse Scripturæ locos ita difficiles, vt vix vlla regula ad eorum intelligentiam satis esse queat, vt Aug. etiam affirmavit. 93. 94. Possere autem vna quadam ratione plerumque Scripturæ locos dici claros: alia tamen ratione omnes ferè esse difficiles & obscuros ac ex ea re varias Patrum de Scriptura sententias commodè posse intelligi. 101. 102. Explicatur quo sensu Aug. (sicut & alij etiam veteres) significari per-

perspicue tradi in Scripturis ea quæ sunt necessaria ad salutem. 99. 100. Confirmatur etiam Scripturarum difficultas expressim Scripturis, Sectariorum cauillationibus refutatis. 94. & seq. Neque obstat quod Scriptura alioqui lucerna & lumere dicitur, & quomodo hæc quæ frustra obiciunt Sectarij intelligi debeant. 97. & seq. Porro neq; omnia quæ necessario credi debent, contineri in Scriptura. 105. & seq. 367. & seq. vsque ad 384. quibus locis respondetur etiam ad obiectiones Sectariorum. Facillimè illam ab hæreticis adulterari, etiam in locis qui alioqui sunt clari. 111. 112. 113. His igitur & aliis quibusdã argumentis fuscè probatur, Scripturam solam non esse sufficientem iudicè controuersiarum fidei. 84. & seq. Neque idcirco tamen Scripturam sacram (sicut Sectarij calumniantur) vel reprehendi, vel accusari, quin imò ipsorum Sectariorum proprium hoc esse crimen. 102. vsque ad 105. Scripturæ veteris Testamenti quæ fuerint causæ. 386. 387. Quare etiam doctrina noui Testamenti scripta sit. 374. & seq. Quo sensu diuinitus prohibitum fuerit Scripturæ aliquid addere. 384.

Sectarij.

Non videri eos aliquid firma fide credere, si consequenter ratiocinentur. 10. Destitui maiorum testimonio & auctoritate. 17. 18. 19. Nec niti testimonio antiquorum Martyrum, quorum etiam sententias Orthodoxas palàm reprehendere non erubescunt. 22. 23. 24. Quales sint illorum doctrinæ fructus, ipsi etiam testantibus. 26. 27. 28. Esse Pseudoapostolos. 30. Quænam in Scripturis existant de illorum doctrina prophetia. 45. Impiam illam & impuram esse. 47. Et qui tamen fiat, quod non sit communiter recepta, cum pruriat alioqui auribus & carni. 48. Esse eam à Diuo Iacobo paucis verbis de-

scriptam. 54. Quàm vanè iacent doctrinam suam omnium esse antiquissimam, eamq; ex ipso vsque Paradiso deducant. 50. 51. Et tamen ipsos aliam satis testari se nouisse doctrinam. 213. Quomodo ex forma à Tertulliano præscripta eiusmodi nouitas doctrinæ redarguatur. 214. Aut falsam fuisse Christi prophetiam de futuris hæreticis, aut Sectarios nunc hæreticos esse. 51. 52. Non posse illos confidere, se habere certam fidem de Christo. 55. Neminem posse illis prudenter assentiri 157. vsque ad 159. & 167. 168. 203. vsque ad 207. Quale sit illorum doctrinæ fundamentum, in quo omnes impiè consentiunt. 153. 154. Nec tam eum consensum ipsis obstat, quod minus se vicissim hæreses damnent. 155. Renouasse illos planè veterum hæreticorum errores. 185. Eiusdem auctoritatis iudicio, & eodem modo illos iam condemnari, quo veteres omnes hæretici in Ecclesia condemnati & proscripti fuerunt. 52. 430. & 431.

Sectarij quidam nominati.

Antonij Sadeclis redarguitur incertitia. 160. 164. 171. 173. 188. 191. Caluini cauillationes. 106. 208. 209. 265. 266. 267. 273. 274. 287. Centuriatorum impudentia aduersus sanctos Martyres. 22. 23. 24. Quomodo laborauerint isti potius pro nobis. 196. 197. Kemnitius confutatur. 95. 337. 368. & seq. vsque ad 371. Item 372. 373. 378. 380. 386. 392. 393. 394. 416. & seq. Lutherus, quomodo conscientia stimulis initio repugnauerit. 57. Desperabat de iis discipulis, qui studebant lectioni veterum Patrum. 18. Confutantur passim illius sicut & aliorum Sectariorum argumenta.

T.

Traditiones.

Quæ illarum sit ratio & differentia. 361. & seq. Omnes Traditiones etiam

M m practi.

INDEX SECVNDVS.

practicas spectare ratione quadam ad fidem. 363. Controversia de Traditionibus quis propriè sit status. Ibid. Omnibus hæreticis fuisse commune illas auersari. 364. Sed ex iisdem principiis probantur, quibus ad earum oppugnationem perperam abutitur Sectarij. vide 364. vsque ad 396. Re-
 At in primis Traditionem aliorum dogmatum Ecclesiæ probari ex eo, quod ipsi libri sacri ab eadem Ecclesia certissimè traditi sunt. 367. & seq. vide etiam. 105. & seq. Non posse villo modo probari, quod Sectarij perperam contendunt omnia dogmata fidei ipso Scripturarum canone fuisse comprehensa. 374. & seq. Quin imò contrarium ex ipsis Scripturis constare. 373. 374. Item etiam ex testimonijs

Patrum. 391. & seq. Necesse timendum fore vt doctrina Traditionibus custodita corrumpatur. 390. 391. Verem tamen Traditionem ipsam per se sine præfenti aliqua auctoritate Ecclesiæ non esse sufficientem iudicem omnium que possunt esse, controuersiarum fidei, probatur breuiter tribus argumentis. 117. Quanam autem legitime sint Traditiones ex aliqua quatuor Regularium posse cognosci. 397. & seq.

V.

Verbum Dei.

QVÆ sit de verbo DEI Orthodoxa doctrina. 381. Vide etiam *Scriptura*.

POSTRE-